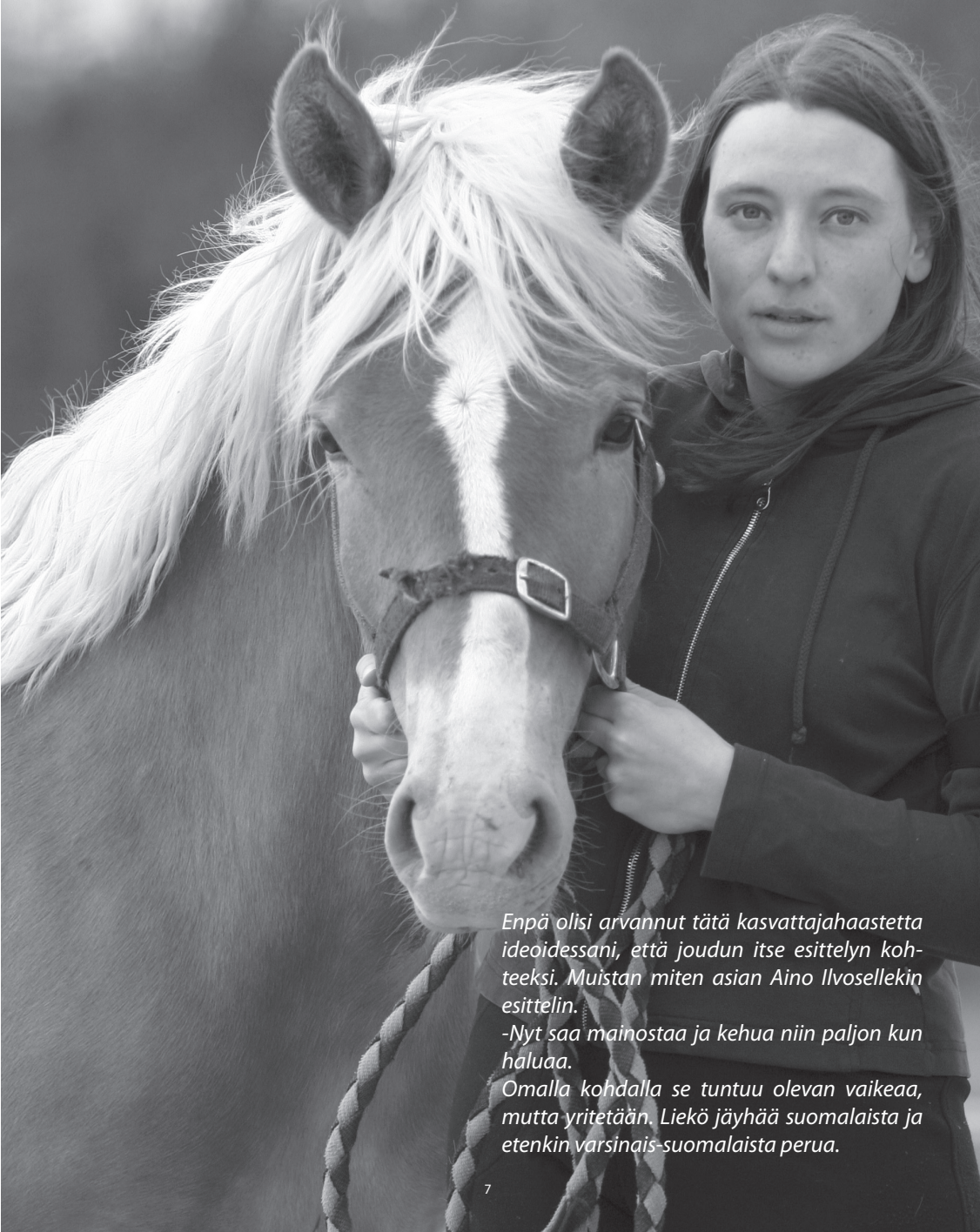

Kasvattajaaste: Anni Himberg

Teksti: Anni Himberg
Kuvat: Sini Tuhkunen

Enpä olisi arvannut tätä kasvattajajaastetta ideoidessani, että joudun itse esittelyn kohdeeksi. Muistan miten asian Aino Ilvosellekin esittelin.

-Nyt saa mainostaa ja kehua niin paljon kun haluaa.

Omalla kohdalla se tuntuu olevan vaikeaa, mutta yritetään. Liekö jäyhää suomalaista ja etenkin varsinais-suomalaista perua.

Suomenhevosiin olen ihastunut jo pikkulikkana. Äidin isä kertoi paljon asiaa eläinlääkintämiehen näkökulmasta sodassa. Äidin puolen suvussa oli myös muita hevosmiehiä. Heistä yhtä olenkin muistanut kasvattini nimessä Suopellon Yrjö.

Suomenpienhevosiin taas törmäsin 7-vuotiaana Ypäjällä. Olimme paikallisen 4H-kerhon kanssa tutustumassa Ypäjän hevosiin ja paikkoihin. Muistan kurkoittaneeni yhden karsinoiden väliin, missä oli maailman suloisin pieni suomenhevonen. Siitä se lähti, vaikka ensimmäinen pienhevonen eksyi omakseni elämäni vasta 1999.

Musta läsipäinen tamma, missä olet?

Kriteerit olivat olleet jo 12-vuotiaana kasassa oikealle pienhevoselle. Sen piti olla fiksu ja filmaattinen kantakirjattu tamma hyvillä rakennepisteillä, piti olla musta, paljon jouhia ja sillä piti olla läsi. Lisäpisteitä sai, jos oli varsonut. Kuinkas sitten kävi. Tuli ruuna, jonka rakenne oli mitä oli, mutta oli sillä läsi.

Vielä ei ole sitä oikeaa löytynyt. Vuosien varrella olenkin todennut, että pitää kasvattaa

itse, niin tietää ainakin mitä saa ja mitä ei. Olen ollut onnekas, koska olen saanut tutustua niin vanhoihin kuin nuoriin hevosalan ammattilaisiin. Heidän tietojaan ammentamalla ovat omatkin opit vuosien saatossa karttuneet. Eikä sitä koskaan ole valmis tällä alalla. Jos niin sanot, niin et voi ottaa enää mitään uutta vastaan. Aina pitää olla korvat ja silmät auki, sekä tietysti avoin mieli. Kaikesta löytyy aina jotain positiivista. Eero Perttunen on opastanut hyvin meitä näyttelytuomareita, että jokaisesta hevosesta löytyy jotain positiivista palautetta asiakkaalle.

Suomenhevosta monipuolisesti

Suomenhevosta olen koettanut tukea omalla panoksellani. Tehdä PR-työtä omilla hevosilla kissanristiäissä sun muissa kinkereissä. En jaoittele itseäni mihinkään muottiin vaan tuen niin työ-, ravi-, pien kuin suomenhevosratsujenkin asiaa. Kaikki yhtä tärkeitä.

Keväällä 2009 toteutin pitkäaikaisen suunnitelmani ja ajoin ravikortin. Kommentteja sateli radalla ja radan ulkopuolella kun hölkötellimme paksun pienen ruunani kanssa muiden tiellä, mutta mitäs sillä on väliä, kortti tuli. Harmi vaan, ettei tallissani ole hevosta jota voisi ajaa harrastusmielessä. Pikkutamma Vuohimäen Hillan kanssa piti aikoinaan ajaa opetus- ja koelähtö. Minusta sillä olisi ollut potkua siihen, mutta työ on aina veroittanut tätä harrastusta ja sinäkin vuonna työkiireillä oli syynsä asiaan.

Ajatuksia jalostuksesta

Omissa jalostusvalinoissa olen aina koettanut olla mahdollisemman kriittinen. Rakenne ja luonne ovat ne kaksi tärkeää asiaa, kun olen tammoilleni oreja valinnut. Kolmannella sijalla tulee liike. Matkustan mielelläni toiselle puolelle Suomea oria katsomaan ja itseasiassa se onkin edellytys. Ori pitää nähdä, jotta tietää mitä tulossa on. Samassa sitä tutustuu uusiin ihmisiin ja näkee tätä

hienoa Suomea taas eri kantilta. Tätä kautta olen saanut erittäin hyviä ystäviä ympäri Suomen.

Kasvateiden omistajille olen myös kiitollinen. Ne ovat hyvissä kodeissa ja päässeet esille. Mitä sitä kasvattaja voisi enempää toivoa. En menetä yöunia sen vuoksi, että menestynyt varsa ruunataan. Ruunalla on ihan yhtä hyvät mahdollisuudet menestyä, jos ei paremmatkin. Nykyään kun väri tuntuu olevan ykköskriteeri jalostuksessa, niin monet erittäin hyvät "tavallisen" väriset jäävät huomioimatta. Senkin vuoksi minusta on enemmän kuin järkevää miettiä kannattaako pitää orina. Kulut ovat helposti isommat kuin tulot. Jos kuitenkin innostusta harrastukseen löytyy, niin toki. Hienoja oreja on aina ilo katsella ja nostan hattua jokaiselle, joka on oriinsa kantakirjannut. Eihän se jalostus mene eteenpäin, jos uusia oreja ei tuotaisi nähtyille.

Arvostelijalle osui pillkka omaan nilkkaan

Pienhevosityhdistykseen eksyin 2002, jolloin lähetin erittäin kitkerän palaute sähköpostilla silloiselle puheenjohtajalle Taina Anselalle. Arvostelin yhdistyksen toimimattomuutta melkoisen kärkkäillä sanoilla. Anselapa oli fiksumpi. Pyysi minua mukaan tekemään jotain asialle ja minäpä tarrasin syöttiin. Sillä tiellä siis ollaan. Olen ammatillani graafinen suunnittelija, joten annoin yhdistykselle sen mitä parhaiten osasin. Aikansa kutakin. Tiedottajan tehtävät ovat jo annettu uusiin osaaviin käsiin ja tämä on viimeinen lehti, jonka teen. Eihän yhdistys uudistu, jos ei saada uutta näkökulmaa ja uutta väkeä.

Pienhevosityhdistyksen hallitus on mukavaa sakkia. Nyt kun en ole itse mukana, niin voin heitä kehua. Useat heistä ovat tulleet hyviksi ystäviksi. Rohkeasti kaikki kiinnostuneet mukaan. Ei ne purematta niele.

Taina Ansel, haaste on heitetty sinulle!

Tuomarointia Turussa. Vas. minä, Virpi Ylitalo, Kai Tuusa ja Eero Perttunen.

Kuvassa R.R. Sattuma varsansa Suopellon Saken kanssa. Upea tamma, joka jatkaa jalostusta Liisa Hytösellä.

Korttikurssilla köpöttelemässä edesmenneen Jasperruunan kanssa.